

Týká se to nás obou - a to velmi úzce, když nás oba dva opustili, takže dnes to bude hlásání společné a pěkně na střídačku.

Bubi: Ráda si dopoledne pospím, když tedy mám příležitost a Štoudev neprudí. Takže jsem pak zaskočená, když mě něco vyruší dřív než v dobu pravidelného příchodu pánika či pánčičky dom. A ten den jsem teda zaskočená byla. Spím tvrdě, takže jsem ani nezaslechla strkání klíče do zámku, probudilo mě až útočení Štoudve na dveře. Dosti primitivní zvyk tohleto. Nechápu, že nemůže, jako normální pes, počkat, až se dveře otevřou a pak teprve příchozího přepadnout. Ne! To on ne, on musí útočit hlavou do dveří a dělat hluk a rány.

Štajn: No ale to musím!! Musím prostě, no. To nejde vydržet. Chápete to? Hrozně jsem těšivej, že už konečně někdo de! A že se bude konečně něco dít, když piliny už jsem od rána vyrobil, vodu vycamral, noviny rozšmelcoval a chňapku rozcupoval (moment, to vše je povolená řízená činnost a předměty mi jsou přímo předložené, to jako pozor, devastuju řízeně!). No a pak taky chci pochopitelně urychlit ten proces otvírání dveří. Byste nevěřili, jak to urychlí odemykání. Pak se můžem vyřítit konečně jako horda tatarůch, jak říká pánčička.

Bubi: Jaká horda tatarů, ty Pometláku? Ty sám seš horda, procedíš se dycky krz dveře jak krz cedník a děláš brajgl. Já jen distinguovaně hýkám, ukusuju ruce v zápěstí a nosim papuče! Stejně tak i tentokrát. Jen mi to trochu dýl trvalo, než jsem se rozkougala, jak jsem byla rozespalá.

Bubiška

Štajn: Mně netrvalo nic, já dělal rány do dveří a pak už rovnou brajgl. A pak hlavně

honééééééééééém ven!! Bylo to supr. Pánčička se rychle přesoukala z hadrů do normálního špinavého oblečení, narvala si kapcy hračkama a piškútama a vyrazili jsme. Prej že do polí. Ať se pořádně utavim prej.

Bubi: Bylo krásně, svítilo slunéčko, to já ráda. Bylo jasné, že si to krásně užijeme. A taky že jo, i když jinak, než plánovala pánčička a než jsme si mysleli my.

Štajn: Protožeééé, protožeéééé, no páč za barákem na louce čekalo nečekaný překvápko. Pani nějaká tam byla a ta měla s sebou fenku. Malou takovou, bílou, megaběhavou. Džékraslici prej. Já je znám tyhle malý běhavý. Jsou fakt dobrý, mám dva kámoše takovýhle a to sou vám dycky dostihy, když se potkáme. No a Kiwi, jak se jmenuje tuta fenka, tak to je přesně taková dábllice, jak já potřebuju. A víte, co měla? Měla neuvěřitelnou vymoženost - měla míček na šňůrce! Tuto já neznám ale! Takovoudle vymoženost!!

Bubi: I bodejď by znal, když ho to dřív vůbec nezajímalo, na všechno aby ho pánčička naváděla, jak stiháčku na letadlovou loď. To je furt jen šišiky a klacky, hlavně s tím dělat bordel, žouželit to a mlátit s tím ostatní po hlavě. Ale na hračky se musí učit. Ovšem jak má nějakou hračku někdo jinej, joooo to je pak zájmu! □ Štoudev je totiž regulérní kradák, čórkař a kleptomán! Doufám, že ho jednou někdo zatkne a já se ho konečně zbavim. Krade i moje věci. A já abych od něj měla pokoj, mu radši všechno nechám.

Štajn: Sim tě, co tady říkáš vo navádění, vo letadlový lodi! Dyk ty sis nehrála vůbec! Ani trošenku. A tetkon budeš dělat moudrou, co? No nic, ty mám já nejradši tydlety přemoudřelý! Tak ale hlavně - to ale Bubina neumí vocenit todleto - když někomu něco čórnete, tak tím neuvěřitelně rozpohybujete situaci! Zpravidla teda. Nesmí jít vo Bubici, tu totiž nerozpohybuj nic!!! Jen žrádlo!

Bubi: Co lžeš, ty spratku?? Běhám za kolečkem! I z kopce a do kopce. A taky si ho umim najít, na rozdíl od někoho, kdo ho tudle v tom křoví ne a ne najít. To já jsem tam musela slézt dolů z toho krpálu. Jinak by tam naše kolečko zůstalo!! Tak kušuj! A taky za tenisákem už běhám. A dokonce za ním skáču do vejšky!!

Štajn: To je toho! To já už taky a dokonce vejš než ty, ty mudrlantko. A taky umim smykovat a tryskat! Což se mi dost při honičkách s Kiwi hodilo. Páč vona jak je malá, tak je taky

zatraceně mrštná. Zastaví a otočí se na pětniku. To mi nejde, já dycky běžim ešče kilometr potom, co chci zastavit. Tak musim taktizovat. A že sem teda taktizoval. Bylo to rychlejší než dostihy. Makal jsem udatně. Tak udatně, že jsme občas museli i přestávku dát.

Pán domu

Bubi: No hlavně Štoudev potřeboval přestávku, jazyk mu visel jak kravata a slinty měl kolem celý hlavy. Zatímco Kiwi měla prostor hrát si i se mnou. A že mě teda rozehrála. Moc prima stvoření tahle Kiwi. Padly jsme si do oka a tak jsme se honily spolu. A já jsem kolem ní hopsala a plácala ji po zádech. Což ji děsně bavilo a na oplátku mě zlobila. Vždycky jsme si poblply spolu a pak šla uštvat Štoudev.

Štajn: Jo byl to nářez! Udělali jsme dohromady dobrou partu. A pak přišla další zábavička. Když jsme se totiž rozešli s Kiwi, přišla na louku Belíška. To je taky supr holka.

Bubi: To je fakt, je moc fajn. A já ji vždycky děsně učim levitovat. Jak? Jak může pes levitovat? Jednoduše. Stačí na ni bafnout mým nezaměnitelným hlasem vychlastané italské vysloužilé prostitutky a to byste koukali, jak vždycky Belíš nadlítne a levituje, když se lekne. Páč jako tohodle zvuku se lekne hodně jedinců. A já se bavím, hrozně se tím bavím. Vždycky ji tím zlobím. Běžím za ní a bafu. A Belíš levituje. A pak se honíme. Blbý je, když do toho vstoupí Štoudev, páč ti dva jak se začnou honit, je to nebezpečný pro okolí. To mě vždycky pánčička bere stranou a dělá mi ze svých nohou domeček, aby mě ti dva pomatenci nesmetli.

Štajn: Nemáš se motat, ale dávat pozor, rozumbrado! Belíš je o něco větší než já, o něco málo starší než já a stejně mě nikdá nechytí - teda pokud já nechci, tak mě nechytí. Někdy chci, páč abychom se poprali. Belíš je festovní, takže se prát můžem. A taky krom rvaček spolu běháme za jejím talířem. Ten má dycky její pánik. Fajn osoba, oblubuje mě, a dycky

když na mě zavolá, radostně mu skočím na hlavu, což neradostně komentuje pánčička moje a vyhrožuje přetržením. Mým přetržením. Ne toho páníčka. Páníčkům cizejm vona nevyhrožuje.

Jen jednou teda vyhrožovala. Nechtíc. Byl sem utiknutej a ztratil sem uši, páč jsem běžel za dětima na hřiště, to jsem byl ešče malej. A vona se za mnou řítla a hulákala: „Vokamžitě sem pod', ty smetáku jeden zrzavej, nebo tě přetrhnu, uvidíš!“ A z lavičky, kterou jsme právě míjeli, se ozvalo: „Já už budu fakt hodnej, budu!“ Seděl tam zrzavej pán ☐ :-D. Pánčička hýkla, zrudla a začala se smát. A já jsem tím pádem zvonil ešče chvíli utiknutej. Čehož jsem využil a pohopikal toho milýho zrzavýho pána, kterej je jinak v majetku moc milý fenky.

Bubi: Ježiš to jsou zase historky z mládí! Koho to zajímá? Důležitější bylo, že jsme si to na louce za barákem krásně užili, že to byla příjemná společenská záležitost. Pak jsme se ještě trošku šli projít a domů na pelíšek. To už přišel pánik a začali tak nějak s pánčičkou proudit bytem. Pánčička lítala mezi kůchní, kde systematicky ládovala proviant do jakéhosi obřího košíku, ložnicí, kde furt vyhazovala nějaký oblečení, a koupelnou, kde se snažila zapracovat na fasádě. Pánik se voblíknul a čekal. My taky. V tý kůchni.

*Večer při
svíčkách*

Štajn: Nejlépe pod linkou, páč kdyby něco upadlo, mohlo by z toho pak něco kápnout. Ale my u linky bejt nemáme. Máme bejt na pelechu, tak jsme dycinky odvelení tam. A tam se marně snažíme očním kontaktem přesvědčit nějakou část proviantu, aby hópala dolů. Někde je chyba v systému, moc se nedaří. Jako tetkon, taky jsme čekali marně. Pak nás nakonec pánik popadnul a šli jsme ven. Konečně se zase něco dělo, bude akce. Těšil sem se.

Bubi: Jenže houbeles, proběhlo venčící kolečko a šlo se dom. Jak přijdem, koukám, pánčička vytahuje misky na linku ... „Ááá, to je příjemné zjištění,“ říkala jsem si.

Štajn: Jo, jenže druhý houbeles. Misky zvostaly na lince. A to byly plný!! Chápete to??? Plný misky a vona je tam nechá, vopuštěný, nedá nám! Nic! A to jsme ešče nevěděli, že bude hůř!

Bubi: Jo! Že nás totiž vopustěj! Sebrali si ten obří koš, šestsetkrát něco překontrolovali a pak přišla pánčička a jako ráno, když jde do práce, povídá: „Pupíci, já teď musím pryč, vy tu buďte hodní, dávejte pozor na všechno, nezlobte. Za chvíli přijde Danuška, dá vám dlábés a vezmou vás s Honzou ven.“

Štajn: „Danuška?? Honza??? Dlábes??“ To znělo dost pozitivně. Danuška a Honza jsou totiž naši sousedi. My je hrozně oblubujem. Když to jde, přepadneme je v bytečku a děláme rozruch. Nejvíc já, páč třeba Bubi ešče nikdá neporazila kytku. To já sem lepčí, já jo. A ešče jsem ji rozdup! Tak dobrej sem. No a ten dlábés? To slovo zní vždycky dobře.

Bubi: Pánčička rozdala odcházecí odpustky, který nám vždycky dává a my si je smíme vzít, až když je mezi dveřma. Což je někdy nervydrásající doba, než ona vysmahne ven. Stejně tak i tentokrát. Jako vždy se furt vracela. Pak konečně přišlo vytoužené „Vezmi!“ a my se na to vrhli.

Štajn: A dveře klaply, zámek cvaknul a my zvostali doma sami. Vdechli jsme odpustky a... vzhledem k předchozímu bohatému programu jsme v pohodě vesele pokračovali tam, kde jsme byli, než přišla pánčička dom. Tedy - zas jsme prostě chrápali.

Bubi: Až! A že to netrvalo moc dlouho - zas cvaknul zámek a dveře klaply. A za nima Danuška s Honzou. Naši vysvoboditelé!! Juchéé! Návštěvička a to navíc návštěvička bez dozoru pánčičky, která citýruje, abych je vítali jako slušní psi a ne jako hovádi. Takže já jsem je mohla pokousat radostí a to střevo Štoudev si mohl hopikat jak blázen, což jindá nemůže. Vysvoboditelé nás vysvobodili hlavně od smrti hladem!

Štajn: A to je fakt, ale!! Já už se bál, že se k těm mísám plnejm, co zvostaly vopuštěný v kůchni, ani nedostanem. Ale jak říkám, Danuška s Honzou jsou moc hodní sousedi, takže vysvobodili ty misky a pěkně nám je (bez cavyků, ne jako pánčička, že musíme sednout a k

miskám jdeme postupně na jméno) předložili. A pak se nestačili divit.

Bubi: No my se se Štoudví prostě s tím jídlem necrcáme. Jakýpak copak. Jídlo se má sníst hned, dokud je. Pak už by taky bejt nemuselo, že ano. Zvlášť, když jsou na něj dva. A navíc dva, co jsou furt hladoví. Oni nás totiž doma řádně nekrmí, víme? Nejmníh pánik, A pak si spokojeně komentuje, že už je mi vidět pas. A co je mi asi do pasu, když mám hlad?? No? To je mu fučik. Ešče že s pánčičkou je řeč a řádně odměňuje moje výkony, kterých dosahuji ve výcviku.

Štajn: V tomhle se s Bubi teda shodneme, jídla málo, de facto skorem žádný bych řekl. Tak ale aspoň to něco, že jo. To mě pak vždycky děsně rozradostní a řádim. Jak si nacpu bachor, mám nutkání řídit. Tak jsme tam chvíli dělali Danušce a Honzovi cirkus a pak se šlo ven. Sice na vodítkách, páč přeci jen se tak dobře neznáme a prej je dobrý bejt jistěnej. Hlavně já. Čemuž nerozumim ani za mák. Co jsem nějakej granát?? Ale tak Bubi měla taky šňůru, tak jsem nemusel závidět.

Bubi: Jistěnej si byl proto, že jsi poděs a ne granát. I když někdy to vyjde nastejno. Občas mi jde z tebe hlava kolem a nejradši bych ti zakroutila krkem.

Štajn: By ses beze mne unudila k smrti, ty! A kdo by ti asi tak pucoval voči a uši, no? Nikdo tě nemá rád tak jako já. Pánčička tvrdí, že tě má ráda, ale... voči a uši ti neoblemtá. Tak nech bejt.

Bubi: Opravdu, opravdu mě z tebe jednou klepne. Hlavní ale bylo, že jsme se pěkně vyprocházkovali. Protože proč?? Protože Danuška byla naprosto unešená, jak vzorní pejskové jsme, a moc si procházku užila.

Štajn: Jo!! A to je zase pravda!! Moc se jí to líbilo a tak jsme si pak užili ještě druhou dlouhou procházku. Večer. A procourali jsme půlku sídláku. Dobrý to bylo, vid' Bubi?

Bubi: Jojo, prima, mocmocmoc prima. Užívali jsme si to fšící čtyři. A tak jsme v klidu mohli jít zas domů na pelíšky, trochu si pospat.

Štajn: Abychom následně mohli řádně uvítat ty dva zrádce, co si odjeli kamsi do pryč a nás

tu nechali, chudinky vopuštěné, osamocené, jak dva sirotky. Ale - jednu výhodu ten jejich odjezd měl. Pánčička přijela a někde zapoměla hlasivky, takže jsem pak nějakou chvíli mohl využívat toho, že na mě hlasově tak jako trochu nedosáhne :-D. Pánčička němá, Bubi slepá a já hluchej - bááječná trojka!